

PRINCIPIS BASICS DEL NACIONALISME

Avui que hom juga amb els mots nacionalisme i federalisme com a coses sinònimes i la figura de Pi i Margall s'agegantia des de certs sectors i de la seva doctrina vol fer-se'n la saba que nodreixi l'arbre fecund del pensament català, cal cercar entre els renaixentistes del nostre sentit nacional les doctrines que en les seves formes més nítides encarnin les essències nacionalistes, i llavors, amb plena claredat i sense confusions, estableixi paral·lel entre aquestes i el sistema pactista de Pi i Margall; que es perfil·li cada una dins les seves característiques essencials, que s'aixequi dins de cada cleda política, amb valentia, la bandera nacionalista o federal, que es deixi, però, de jugar, amb frases útils o habilidoses, en l'equívoc de conceptuar el nacionalisme com a punt essencial i fonamental de la doctrina de Pi i Margall, i és per això que en aquesta hora confusa i de tèrbols maneigs polítics pretenem encendre el nostre modest llantió i sota la seva llum guar-nos pels corriols que menen a la llibertat absoluta de la pàtria.

NACIO I ESTAT

No és en Pi i Margall, precisament, on podem trobar amb més claredat definits els conceptes de nació i estat. Sovinteja en els

passatges de la seva obra la definició de la nació federal (Espanya) integrat per diferents estats regionals i no és precisament aquest el sentit que nosaltres admetem de la nació, ni és tampoc el concepte que li donen els moderns tractadistes de dret públic; per nosaltres Espanya no ha estat mai una nació sinó un estat format per diferents nacions i entre elles la catalana. La nació la defineix En Prats de la Riba com un principi espiritual, com una unitat fonamental d'esperits, com una mena d'ambient moral que s'apodera dels homes i els penetra, els emmotlla i els treballa des que neixen fins que moren. Poseu sota l'acció de l'esperit nacional gent d'altres nacions i d'altres races i veureu com suament, de mica en mica ve revestint-los de lleugeres però seguides capes d'una patina nacional, va modificant les seves maneres les seves aficions íntimes i àdhuc arriba a tórcer poc a poc les seves pròpies inclinacions, i si, en lloc d'homes fets, li donen infants l'assimilació serà radical i perfecta.

Hi ha qui afirma que l'ànima de la nació és la parla, altres que és el dret, altres certes habituds socials etc., i, amb tot, tots tenen raó. Es fent un feix de tot això que tindrem el veritable sentit de la nació. Han arribat fins a aquesta claredat de concepte gent vinguda de diferents camins, el ma-

teix que ha desempolsat els pergamins dels arxius, que el que ha cercat dins del particularisme de les ogives del nostre gòtic, o de la severitat del nostre romànic, un particularisme difencial; tots i cada un d'ells han captat els efluvis d'una mateixa ànima, reflexe d'un passat i àdhuc expressió viva d'un present que és quelcom que ens dona una fesomia pròpia i ens diferencia d'altres pobles, i d'altres races. L'ésser o no ésser nació, no és quelcom de la voluntat dels que un dia poden subjectar-la; Catalunya és nació el mateix en el temps de Pere el Gran o de Jaume el Conqueridor, que en els obscurs moments de la monarquia borbònica. Pot ésser que aquest esperit nacional reculi i es concentri en cercles més íntims, però forga dins d'ells, com forga la vida sota les gebres; l'esclau romà no perdia la categoria d'home malgrat les lleis li reconeguessin sols atributs de cosa subjecta a transaccions comercials; la nació és nació per la seva pròpia essència i està per damunt dels reconeixements i dels drets i categoria que vulguin o no donar-li.

La nació és, per nosaltres, la societat política superior i no la ciutat com pretén Pi i Margall, i per tant no podem des d'un punt de mira ni de dret, ni de justícia, comprendre aquesta entitat política superior que és la nació, si aquesta no pot ésser ben

lliure. Cada nació ha de tenir un estat i aquest és un dels altres apostolats del nacionalisme. Acceptem, però, que dins d'una nació, per diferències de modalitat, hi capiguin diferents estats (es la forma federal a què aspirem per a la gran Catalunya). El que no podem admetre, és que dins d'un sol estat hi convisquin diferents nacions. L'estat és el conjunt d'òrgans polítics mitjançant els quals una nació o part d'ella li permet viure amb una vida pròpia a l'interior, i amb una independència plena a l'exterior; l'estat és quelcom accidental i de la seva organització i orientació podríem fer de Catalunya un poble més o menys socialment just i amb més o menys sentit de llibertat i, quan organitzem i estructurarem l'estat, s'aixecaran diferències doctrinals entre els catalans. No és el mateix l'essència de la nació que forma el basament permanent que està per damunt de l'accidental i de la pròpia voluntat humana.

Catalunya és nació per essència. I volem per aquesta entitat política superior una plenitud de sobirania dins de l'estructuració d'un estat pròpi i serà sols aleshores que veurem la conveniència de confederar-nos amb altres pobles o amb altres races. Aquesta és l'essència del Nacionalisme.

UN D'AUSONA

Els socialistes i els problemes nacionals

Un màrtir RAMON GUITART

Ramon Guitart i Vallès, militant actiu de la Joventut d'Esquerra "Estat Català" de Torre de Claramunt, fou assassinat el 10 de Març del 1936 per les bandes feixistes d'aquest poble. Guitart tenia el número 1 de la Joventut. Nacionalista integral i s'havia captat l'amistat de tots els homes d'Esquerra i l'odi dels feixistes que veïen en ell l'enemic més gran.

Ramon Guitart és un martir de les llibertats patries. El seu assassinat mostra clarament els qui són enemics del feixisme, i a qui dirigeixen els seus trets els feixistes, que continuen armats impudicament per deixadesa i abandó de les autoritats.

Reposi en pau el company Guitart i que el seu sacrifici no sigui estèril pel bé de Catalunya.

per CATALUNYA,
ingresseu a la joventut d'esquerra
ESTAT CATALA

D'ençà del 6 d'octubre, els socialistes han canviat de tàctica respecte dels problemes nacionals i particularment en el que afecta a Catalunya. La Joventut Socialista és la que ha enfocat més encertadament aquest problema i volem concedir-li en aquest aspecte un marge de confiança, si bé ens plauria més que concretessin el seu pensament respecte al que entenen ells com a solució del problema nacional de Catalunya.

La darrera setmana publicava un article a «Claridad» un dels militants socialistes més destacats, en Rafael Vidiella— que ens sorprengué, Vidiella no comprén la posició que senten molts obreristes respecte a la necessitat de crear unes centrals sindicals i polítiques genuïnament catalanes. El marc social de Catalunya el troba estret i àdhuc afirma que s'ha desplaçat el moviment obrer de Catalunya, arribant a la conclusió que s'ha d'entendre com a problema nacional l'estrictament cultural, un cop feta la revolució social.

Això contradiu la tesi de les Joventuts Socialistes i àdhuc les manifestacions que volem creure sinceres de Largo Caballero. I, naturalment, això crea un estat de confusió que ens plauria de veure destruir.

Des de l'angle marxista, la teoria de l'amic Vidiella no pot ésser més falsa. Es fàcil dir que l'organització de centrals sindicals i polítiques proletàries dins del marc de Catalunya són supervivències d'influència burgesa, però és més difícil provar-ho dialècticament. La interpretació nacionalista de Vidiella és molt més arcaica del que ell suposa. Un poble no pot tenir una cultura alliberada sense posseir els ressorts econòmics que facilitin la propagació cultural. I com que l'economia es base substancial de tots els problemes d'una nació, ens trobem, doncs, que al concedir-nos una personalitat cultural, aquesta es trobaria mediatitzada per influències externes.

Està massa desenvolupat el sentiment nacionalista per a tancar-lo en un reducte tan estret com voldria el company Vidiella. Catalunya aspira a un assentament nacional totalitari, amb tots, absolutament tots, els ressorts del poder a la seva mà. Les carac-

terístiques polítiques, econòmiques i socials de Catalunya han deixat un solc profund en els catalans per a què aquests vulguin empitir-li la seva personalitat. Per això es falsa i perjudicial la posició de l'amic Vidiella, que per una raó lògica hauria d'haver examinat el que ha succeït amb la C. N. T. en haver abandonat aquelles característiques que li imprimien els sindicats catalans, entre els quals Vidiella n'era un i no dels menys destacats.

L'experiència té un valor fonamental en la marxa dels esdeveniments històrics. El segle XIX es ric d'experiències obreristes. Primer que els poetes, primer que els polítics i que els intel·lectuals, són els obrers els que usen la llengua catalana en les seues actes i causa una tan pregonera emoció l'ús del català en els actes obreristes de l'època que aquests sentiren un recobriment de les seves facultats nacionals al sentir-se interpretats per la pròpia llengua en la que ells s'expressaven. Psicològicament les masses sentien una atracció pels homes que feien ús de la llengua vernacle. I això revelava quelcom més: era el retorn a la personalitat nacional de Catalunya.

Si aquest sentiment nacional no tingués unes fonts més profundes de les que suposa l'amic Vidiella no hauria pres les proporcions que ha pres en un espai de temps tan reduït. Oposar-se a la formació d'unes centrals sindicals i polítiques dins del marc de Catalunya, no respon a una interpretació marxista, més aviat, company Vidiella, co-

respon a aquells principis atàvics de l'anarquisme, sediment que encara podeu conservar, sense que això vulgui significar cap desmerit per a vos.

Cal moure's dins la dialèctica marxista amb una interpretació leninista i no tanca-da. Un moviment burgès pot transformar-se en un moviment proletari si sap conduir-se vers un objectiu determinat. El moviment nacionalista de Catalunya, però d'una Catalunya nació-estat, pot ésser un factor principalíssim de la revolució socialista. Ara bé, concedint a Catalunya la facultat plena de govern i d'autodeterminació, un cop assolit l'objectiu de la seva llibertat nacional, llibertat nacional que, controlada per les organitzacions obreres de Catalunya, pot alliberar els treballadors de l'explotació de l'home per l'home.

Aquesta és la dialèctica marxista i consti que els pobles hispànics no aconseguiran la seva llibertat econòmica sense comptar amb Catalunya, —els desplaçaments de la direcció obrera no el podem veure sinó és artificialment,—la qual, ara més que mai, malda per a estructurar la seva personalitat de nació o sigui amb una República Catalana. I això no és influència burgesa sinó que clarament i concreta es l'alliberament d'un poble sotmés a una economia feudal i que vol bastir un edifici social nou on imperi la justícia social.

LLUIS MARVELL

ara !!

propagueu la nostra premsa